

- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, iż skarżącym nie udzielono dostępu do kluczowych dokumentów stanowiących podstawę rozporządzenia Komisji (UE) nr 348/2013 ze względu na co strona pozwana naruszyła prawo do obrony skarżącego oraz zasady dobrej administracji i wybitnych doradców naukowych.

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2013 r. — Menelaus przeciwko OHIM– Garcia Mahiques (VIGOR)

(Sprawa T-361/13)

(2013/C 260/82)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Menelaus BV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci A. von Mühlendahl i H. Hartwig)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą byli również: V. Garcia Mahiques (Jesus Pobre, Hiszpania), F. Garcia Mahiques (Jesus Pobre, Hiszpania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego wydanej w dniu 23 kwietnia 2013 r. w sprawie R 88/2012-2, w zakresie w jakim uchyliła ona decyzję Wydziału Unieważnień Urzędu z dnia 11 listopada 2011 r. w sprawie 5061;
- oddalenie odwołania wniesionego przez drugą stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą od decyzji Wydziału Unieważnień z dnia 11 listopada 2011 r. w sprawie 5061;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą przed Izbą Odwoławczą;
- obciążenie Vicentego Garcíę Mathiquesa i Felipego Garcíę Mahiquesa kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą przed Izbą Odwoławczą, w przypadku gdy druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą przystąpi do sprawy w charakterze interwenienta;

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: słowny znak towarowy VIGOR — rejestracja wspólnotowego znaku towarowego nr 4 386 371

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: V. Garcia Mahiques i F. Garcia Mahiques

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: podstawą wniosku o unieważnienie prawa do znaku jest art. 8 ust. 1 lit. b) w związku z art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady nr 207/2009

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do znaku

Decyzja Izby Odwoławczej: częściowe uwzględnienie odwołania, uchylenie zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim oddaloną nią wniosek o unieważnienie prawa do znaku w odniesieniu do niektórych towarów z klasy 21 i oddalenie odwołania w pozostałym zakresie

Podniesione zarzuty: naruszenie zasady 22 ust. 4 oraz zasad od 79 do 82 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego; naruszenie art. 57 ust. 2 w związku z art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009; naruszenie art. 57 ust. 2 w związku z art. 15 ust. 1 lit. a) i art. 75 rozporządzenia nr 207/2009; naruszenie art. 56 ust. 1 lit. b) w związku z art. 41 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009; naruszenie art. 57 ust. 2 i 3 i art. 76 ust. 2 w związku z zasadą 40 i zasadą 22 rozporządzenia nr 2868/95.

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2013 r. — Mocek i Wenta przeciwko OHIM — Lacoste (KAJMAN)

(Sprawa T-364/13)

(2013/C 260/83)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Eugenia Mocek (Chojnice, Polska) i Jadwiga Wenta (Chojnice, Polska) (przedstawiciel: radca prawny K. Grała)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Lacoste SA (Paryż, Francja)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 10 maja 2013 r. w sprawie R 2466/2010-4 i udzielenie ochrony zgłoszonemu znakowi towarowemu w odniesieniu do wszystkich objętych zgłoszeniem towarów;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą, jak również niezbędnymi kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w związku z postępowaniem przed Izbą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy w kolorach zielonym, białym i szarym zawierający element słowny „KAJMAN” umieszczony między tyłem a głową krokodyla dla towarów i usług z klas 18, 20, 22, 25 i 36 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 5 686 845

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Lacoste SA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzny wspólnotowy znak towarowy w kolorach czarnym i białym, przedstawiający krokodyla i słowny wspólnotowy znak towarowy „CROCODILE” dla towarów i usług z klas 16, 18, 20, 24, 25 i 36

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie spornej decyzji, w zakresie w jakim oddalono sprzeciw w stosunku do niektórych towarów z klas 18 i 25 i odrzucono sporne zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego w odniesieniu do tych towarów

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2013 r. — Rzeczpospolita Polska przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-367/13)

(2013/C 260/84)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji 2013/214/UE z dnia 2 maja 2013 r. [notyfikowanej jako dokument nr C(2013) 2436] wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR),

Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (1), w części wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej kwoty 8 292 783,94 EUR oraz 71 610 559,39 EUR, wydatkowane przez agencję płatniczą akredytowaną przez Rzeczpospolitą Polską;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 7 ust. 4 pierwszy akapit rozporządzenia (WE) nr 1258/1999 i art. 31 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 poprzez zastosowanie korekty finansowej w oparciu o błędne ustalenia faktyczne i błędną wykładnię prawa, pomimo że wydatki zostały dokonane przez władze polskie zgodnie z przepisami wspólnotowymi

W ramach tego zarzutu strona skarżąca zauważa, że przyczyną zastosowanej korekty było, w świetle stanowiska Komisji, pięć rzekomych niedociągnięć w wykonaniu działania „Wspieranie gospodarstw niskotowarowych”. Pierwsze niedociągnięcie dotyczyło naruszenia rzekomego wymogu przeznaczenia przez beneficjenta co najmniej 50 % środków wsparcia na działania restrukturyzacyjne. Drugie niedociągnięcie dotyczyło nieobjęcia kontrolą krzyżową zwierząt gospodarskich w ramach kontroli administracyjnej wniosku wstępnego co do prawidłowości wielkości ekonomicznej gospodarstwa (ESU) podawanej przez rolnika. Trzecie niedociągnięcie dotyczyło naruszenia rzekomego wymogu przeprowadzenia kontroli na miejscu w pierwszym roku realizacji programu. Czwarte niedociągnięcie zdaniem Komisji polegało na braku odpowiedniego związku między celami pośrednimi a potrzebami gospodarstwa. Natomiast piąte niedociągnięcie dotyczyło naruszenia rzekomego wymogu ilościowego zdefiniowania celów pośrednich. Strona skarżąca kwestionuje interpretację prawną i ustalenia faktyczne Komisji w odniesieniu do każdego ze wspomnianych rzekomych niedociągnięć.

2) Zarzut drugi dotyczący zarzut naruszenia istotnych wymogów proceduralnych poprzez zastosowanie metody korekty finansowej rażąco sprzecznej z art. 7 ust. 4 czwarty akapit rozporządzenia (WE) nr 1258/1999 i art. 31 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 oraz z wytycznymi nr VI/5330/97

Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja przyjęła metodę korekty sprzeczną z prawem Unii, jak i z wytycznymi nr VI/5330/97. Ponadto, w przekonaniu strony skarżącej procedura dwustronna nie umożliwiła władzom polskim dokonania jakiegokolwiek weryfikacji oceny stwierdzonych niezgodności, ponieważ Komisja dopiero po zakończeniu procedury dwustronnej przystąpiła do dokonania oceny. Strona skarżąca stwierdza na tej podstawie, że korekta finansowa została zastosowana przez Komisję z rażącym naruszeniem procedury rozliczania rachunków.